

cebiliteten; den vil fremdeles kunne afgives med al ønskelig Hurtighed, og derhos med al den Behøvselig, som Dommerens Bane til en upartisk Afveien af de mod hinanden staaende Retligheder og hans af Administrationen uafhængige, af Overdomstolene kontrollerede Stilling giver; kort alle de Hensyn, der oven ere anførte, ville ved denne Ordning fuldelig stee Fyldest, og der skjønnes ingensomhelst begrundede Indvendinger at kunne anføres mod den. — Mindretallet maa derfor stærkt anbefale denne Ordning; men da Sagen dog ikke kan ventes at komme under Behandling; i Thinget i denne Samling, har man ikke villet stille den Række Endringsforslag, som Gjennemførelsen heraf vilde kræve. — Med Hensyn derimod til de mindre Straffesager, der ikke henhøre under Nævningeret, vil Mindretallet, ligesom Fleertallet, væsentlig slutte sig til Udkastet.

Ved Enkeltheberne bemærkes: Betingelserne for, at en Sag kan frafaldes (§ 131), ere ikke udtømmende, som Udkastet ogsaa gaaer ud fra, og Anklagemagten kan, ifølge Forholdenes Natur, ikke affee fra dem, hvad enten de staae i Toven eller ikke, saa at de rettest bør udgaae; §§: 130 og 131 kunne da passende sammenbrages.

Fristen i § 133 af 8 Dage vil i de allerfleste Tilfælde være længere end nødvendigt, men i enkelte omfattende Sager kan den muligt blive vel kort, og det synes derfor hensigtsvarende at lade Bestemmelsen desangaaende udgaae. I Slutningen af denne Paragraf vil, naar § 135 udgaaer, Bestemmelsen om Gjenparts Meddelelse til Sigtede være at optage.

Baatale af et trykt Skrift er ved § 139 lagt i Justitsministerens Haand. Det forekommer Udvalget, at denne Myndighed uden Fare kan overlades til Statsanklageren. Han vil, om fornødent gjøres, kunne henvende sig til Justitsministeren i slige Sager, ligesom denne kan stille Opfordring i saa Henseende; men den umiddelbare Indgriben fra et Medlem af Regjeringen i politiske Sager vil ofte berede denne en falsk Stilling. Forholdet vilde være et andet, dersom Domstolene skulde fatte

Anklagebeslutningen; thi det kunde da være misligt ikke at give Justitsministeren en særlig Myndighed i den Slags Sager.

Kapitel 4.

Udkastet har her givet Bestemmelser om Forberedelsen til Hovedforhandlingen, efterat Anklagebeslutningen er fattet: Forsvarers Bestikkelse, Stævning til Anklagede og Vidner, Meddelelser mellem Anklager og Forsvarer for at forberede Hovedforhandlingen.

Vi finde det mindre passende, naar § 142 har bestemt, at Forsvarerens Ret til at gjøre sig bekendt med Sagens Dokumenter skal stee „under behørigt Tilfyn“.

Det Varsel, der skal gives Anklagede, naar han opholder sig udenfor Kongeriget eller under andre særegne Omstændigheder, synes at burde bestemmes efter Overanklagerens Indstilling, medens Udkastet fastsætter, at han blot derom skal høres (§ 146).

Varslet, der skal gives Vidnerne, naar de opholde sig inden 2 Miles Afstand, er vistnok passende fastsat til Aftens Varsel, men da der kan tænkes Omstændigheder, hvorunder et længere Varsel kan være at foretrække, foreslaae vi, at der sættes „mindst“ Aftens Varsel. Opholder Vidnet sig længere borte, vil et Tillæg af 24 Timer for hver 4 Mil, nu da Forbindelsesmidlerne ere langt lettere end tidligere, i Stebet for efter Udkastet for hver 2 Mil vistnok være tilstrækkeligt (§ 149).

Til § 150 foreslaae vi tilføjet en Bestemmelse om, at Dommeren, naar Stævningen ikke kan forlyndes for Vedkommende, f. Ex. paa Grund af hans Bortreise, kan udstede en ny Stævning med det Varsel, han anseer nødvendigt.

I Stebet for den ubetingede Pligt at meddele Anklagede en bekræftet Gjenpart af de fremlagte Dokumenter (§ 151), foreslaae vi at bestemme, at Anklagede er berettiget til at erholde en saadan, hvorved hans Ret stee fuldkommen Fyldest, og endel besværligt Arbejde stundom kan undgaaes.